

ΘΕΡΙΝΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κύριον Σπεράντζαν
ποιητὴν κτλ.

Ἐνταῦθα

Νὰ σοῦ πῶ, ἀγαπητέ μου,
Τίση πλειὸ ἐπιτυχία ἀπὸ σένα τὸν δειλὸ
Δὲν περίμενα ποτέ μου,
Διὰ τοῦτο σὲ συγχαίρω κ' ἐκ καρδίας σὲ φιλῶ.

Ἐλθὼνα σὰν τὸ χερί
Στὸ γραφεῖό μου κλεισμένος... Μὰ σὰν πῆρα τὸ βιβλίον
— Τὴ μαγεία φοβερή! —
Ἀρχισα νὰ τρεμουλιάζω στὴν στιγμή ἀπὸ τὸ κρῦο.

Τὴ δροσιά, τὴ παγωνιά,
Ποῦ αἰσθάνθηκα ροφήσει δέκα στίχους σου μονάχα!
Ἄχ, μὲ πέτυχε, φοιῶ,
Σὲ στιγμή, ὅπου γιὰ πάγο χάριζα καὶ θρόνον τᾶχα!

Μὲν σὲ τοῦτο τὸ κακὸ
Ποῦ κοντεύει νὰ μᾶς λυώσῃ, ποῦ μᾶς καίει σὰν χαμίρι,
Πλειὸ καλὸ δροσιτικὸ
Ἄπ' τοῦ δροσεροῦ σου στίχους ἄλλο δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ.

Μὰ κι' ἂν μερικοὶ πελοὶ
Πῶς φοβοῦνται μὴ λουκιάσουν ἀπ' τὸ κρῦο, σοῦ φωνάζουν,
Μὲ τοὺς στίχους σου μαζῇ
Στέλλε τους καὶ μιὰ... καπὸτα νὰ μποροῦν νὰ τοὺς διαβάσουν!

Τραγουδιστής.

ΦΑΛΗΡΙΚΑΙ ΝΥΚΤΕΣ

Εὐχαριστῶ ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας τὴν Α. Υ. τὸν κ. Παρασκευαΐδην, διότι μὲ τὸν Ἰταλικὸν θίασον καὶ τὴν ἀπίστευτον εὐθηνίαν ἀπήλλαξε καὶ ἐμὲ ἐφέτος τοῦ Παραδείσου τοῦ Ἀρνιωτάκη, τῆς Κολάσεως τοῦ Κωστακῆ καὶ τοῦ Καθαρηρίου τοῦ Ταβουλάρη· εὐχαριστῶ δὲ καὶ τὴν Φύσιν — ὄχι τοῦ κ. Πρίντζη — ἡ ὁποία μὲ τὰς γοητευτικὰς νύκτας ποῦ καλλιτεχνεῖ ἐκεῖ, παρὰ τὴν δροσερὰν ἀκτὴν τοῦ Φαλήρου, συντελεῖ νὰ λησμονῶ τὸν κάματον, τὴν ἀηδία καὶ τὴν ἀπογοήτευσιν, δῶρα τῆς πεζοτάτης μονοτονίας καὶ τοῦ ἀφορήτου κύσωνος τῶν τελευταίων ἡμερῶν, ἀναζωογονεῖ τὸ καταπεπονημένον σῶμά μου καὶ ἀναπτεροῖ τὴν φαντασίαν μου, ἐκτυλίσσομαι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου πανόραμα μοναδικὸν ἐν τῷ ὁποίῳ ἐξ ὑπακοιῆς ἐπιφαίνονται καὶ γοητεύουσι καὶ κυριαρχοῦσιν ἡ ἀργυρᾶ πανσέληνος, ἡ βασιλεῖς τῶν νυκτῶν, λικνιζομένη ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῶν ὑδάτων καὶ ὁ γλυκὺς παρακτις φλοῖσθος κ' αἱ ἐνάλιοι ἢ μάλλον παραλίοι νύμφαι κ' αἱ ἡδυμελεῖς Σειρήνες αἱ κατακηλοῦσαι μὲ τὸ λιγύ των ἄσμα τόσους Ὀδυσσεὺς διαυλακοῦντας δι' ἐλαφρῶν ἀκατίων τὸ θαλάσσιον πεδίου καὶ προσθέτοντας μίαν

ἀκόμη χάριν εἰς τὴν χαριτωμένην καὶ μαγευτικὴν αὐτὴν φαντασμαγορίαν! . . . ὡς θὰ ἔγραψεν ὁ νέος ἀναδιοργανωτὴς τοῦ «Ἀχελώου».

Ἄν ἤμην ποιητὴς πόσα θὰ ἔγραψον διὰ μίαν τοιαύτην Φαληρικὴν νύκτα! Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶμαι δυστυχῶς κ' ἐπειδὴ ἐξ ἄλλου μοῦ χρειάζεται ὀλίγη ποιήσις διὰ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὴν ἀνυπόφορον πεζολογίαν μου, δανείζομαι ἐπὶ ἐπιστροφῇ μίαν στροφὴν ἐκ τῶν Ἀττικῶν νυκτῶν, βέβαιος ὢν, ὅτι μὲ αὐτὴν θὰ εὐχαριστήσω καὶ τὸν ἀλησμόνητον φίλον μου κόμητα Δὲ Κάστρον.

Λοιπὸν :

Αἴφνης ἤκουσθ ἀγνωστος τῷ κόσμῳ ἁρμονία
Καὶ ἀντελάλησεν αὐτὴν ἡ ὄχθη μαγευθεῖσα,
Τὸ κῦμα ἔτεινε τὸ οὖς (!!) ν' ἀκούσῃ καὶ ἤδεια
Ἡ ἐρωμένη μοι φωνὴ λέγει αὐτὰ ρηγνῦσα . . .

Ἡ ἁρμονία αὐτὴ — ὄχι καὶ τόσον ἀγνωστος — ἡ ὁποία ἠνάγκασε τὸ κῦμα νὰ τείνῃ τὸ οὖς διὰ νὰ τὴν ἀκούσῃ, ἐξεχύθη ἐκ τῆς σκηνῆς τοῦ Φαληρικοῦ Θεάτρου τὴν παρελθούσαν τετάρτην, ὅτε εἶδιδετο πρώτην φορὰν ἐφέτος ὁ *Faust*, ὁ Φαῦστος ἢ Φαούστιος, ὅπως τὸν μετέφρασαν κάποιος λογιώτατος. Ὁ βαθύφωνος κ. Pozzi ἐκυριαρχε κυριολεκτικῶς τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ ὑψίφωνος κ. Dimitresco . . . ὁ Φαληρεὺς, — ὡς ἰδιομάσθη ὑπὸ τινος — ἐπαίξε πολὺ καλὰ τὸ μέρος του, καὶ ἡ συμπαθὴς ὑψίφωνος κ. Biontelli ἐδικαίωσε τοὺς ἀπείρους θαυμαστάς της, τοὺς ἐκτιμήσαντας αὐτὴν δεόντως ἐν τῇ *Lucia*. Μόνον ὁ χορός, ἰδίως τῶν γυναικῶν, ἤθελε τὸ ὀλιγώτερον πνίξιμον καὶ ὁ βαρύτονος κ. Dolcibene διέψευσε τ' ὄνομά του, διότι οὔτε πολὺ γλυκά, οὔτε πολὺ καλὰ ἐτραγουδῆσε. Περὶ σκηνικῶν οὐδὲ λόγος πρέπει νὰ γίνεταί ἢ ἀποθέωσις τῆς Μαργαρίτας ἦτο κυριολεκτικῶς . . . ξεθέωσις!

Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη τῶν 999 ἀκροατῶν τοῦ *Faust*, ἐκδηλωθεῖσα δι' ἐπανειλημμένων καὶ παταγωδῶν χειροκροτημάτων· ἀλλ' ἔμενεν ἀκόμη ὁ ὑπ' ἀριθμὸν 1000 ἀκροατῆς, ὁ ὁποῖος ἔτυχε, κατὰ κακὴν τύχην, νὰ εἶναι εἰδικότης, καὶ εἶχε τὴν ἀπαίτησιν ν' ἀκούσῃ, μὲ μίαν καὶ δέκα, τοῦλάχιστον τοὺς ἀοιδούς τῆς *Grande Opera*! καὶ ἔγραψε τὴν ἐπομένην ἡμέραν, ὅτι ἀπέτυχεν οἰκτρότατος ὁ *Faust* καὶ ὅτι ἐσυρίχθη ἡ κ. Dimitresco, ἡ ὑποκριθεῖσα τὸ πρόσωπον τοῦ Siebel, εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ κήπου, ἀκριβῶς ἐκεῖ ὅπου διὰ παταγωδῶν χειροκροτημάτων ἠναγκάσθη νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ γλυκὺ καὶ ἀπείριτον ἐκεῖνο ἄσμα!

Ὁ ποινικὸς νόμος ἔχει βεβαίως εἰδικὸν ἀρθρον κολάζον τὰ ψεύδη· ἀλλ' ἐγώ, ἐάν εἶχον ἀπόλυτον ἐξουσίαν, θὰ κατεδίκαζον τὸν φιλόμουσον αὐτὸν κύριον νὰ μένῃ ὀλικληρὸν τὸ θέρος φυλακισμένος :

Ἐπι' ὑπὸ τὰ βαθύσια φυλλάματα
Τοῦ Ἄντρου τῶν Νυμφῶν καὶ τοῦ Κωστακῆ . . .

ἀκούων τοὺς ἀγρίους μυκηθμοὺς καὶ τὰς σπαρακτικὰς παραφωνίας τοῦ κ. Καλλιτση καὶ τῶν τεσσάρων ὄλων νέων ἀηθῶν Γαλλίδων, κατὰ τὸ ἀμίμητον πρόγραμμά του.

Ὁ νῆος τῆς γυμνασίου